

NOČNÍ DRAVCI

I. část
ZUBY

Málodobrej

NOČNÍ DRAVCI

NOČNÍ DRAVCI

**I. část
ZUBY**

Málodobrej

*Velké díky patří mému příteli V. R., který mě učil vnímat strach všemi smysly
a také mi sebral všechna překvapení.*

Vydal e-bohém v roce 2024 jako svou 17. tištěnou publikaci
a 344. e-knihu v edici Moderní próza.

Text © Málodobrej 2024

Obálka © Jitka Chlebounová, Julie Chlebounová
(s využitím aplikace Microsoft Designer) 2024

© e-bohém 2024

ISBN 978-80-7495-900-4 (brož.)

ISBN 978-80-7495-901-1 (PDF)

ISBN 978-80-7495-902-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7495-903-5 (MOBI)

Pro lásky mého života M., A. a B.

Drazí čtenáři, pokud se chcete do světa nočních dravců ponořit hlouběji, připravil jsem playlist, který vás může do atmosféry této knihy vtáhnout o něco více.

Seznam skladeb:

Titulní píseň

All the Dark Places – Kat Leon,

Jo Blankenburg

4:22 min

Immortals – Fall out boy

3:09 min

Fearless – Kat Leon

3:13 min

Born For This – The Score

3:54 min

This Is How the World Ends – Kat Leon

3:36 min

Soldier – Tommee Profitt, Fleurie

3:45 min

Never Surrender – Liv Ash

4:00 min

Monsters – Tommee Profitt, XEAH

3:52 min

Hide and Seek – Klergy, Mindy Jones

3:03 min

Fallout – UNSECRET, Neoni

3:33 min

Saving a Hero – Forensic

4:50 min

Dangerous – Royal Deluxe

3:40 min

Dead Man Walking – Chuxx Morris

2:59 min

Scars – Boy Epic

4:03 min

Soldiers – Otherwise

4:01 min

Game of Survival – Ruelle

2:58 min

Man on a Mission – Oh The Larceny

3:31 min

Will You Fight – Klergy, BEGINNERS

3:25 min

Burn – 2WEI, Edda Hayes

3:21 min

1 h 9 min

Venku za okny zuřila bouřka. Oblohu rozčísł blesk a za jedním z oken ozářil bledou tvář. Když obloha znovu potemněla, ozvalo se zaburácení hromu. Dešťové kapky bičovaly tabule skla a hučení bouřky bylo téměř ohlušující. Prudký vítr rval listí z větví stromů a hnal ho ulicemi. Schylovalo se k tomu celý ten dlouhý a dusný den a teď bouřka udeřila plnou silou. Na obloze se znovu objevil rozeklaný blesk a bledá tvář za oknem opět zazářila.

Vyhlížela ho. Rty semknuté k sobě a v ruce sklenici s červeným vínem. Pozorovala tu běsnící zuřivost venku a pomalu upila. Víno bylo silné, a když ho polkla, ucítla chuť zralých třešní. Už to byla druhá noc, co byl pryč. Ne že by jí zrovna chyběl. Přemýšlela, jestli se jeho návratu bojí, ale došla k závěru, že už ne. Po těch letech už to nebyl strach. Spíš jen odevzdanost. I když tušila, co se asi bude dít, až se objeví. To, že jeden večer odešel a neukázal se celý den, bývalo normální. Ale nebýval pryč déle. Věděla s naprostou jistotou, že dnes v noci se vrátí. Znovu upila ze sklenice a pak se podívala na hodiny na stěně. Jejich ciferník ozařovalo světlo pouličních lamp. Bylo jedenáct hodin a on stále nepřicházel. Potom se podívala na schodiště vedoucí do patra, kde ve svém pokoji spal jejich syn. Přitom ucítla v srdci bodnutí ostrým trnem. Doufala, že dnes v noci ho příchod jeho otce nevzbudí. Přála si, aby to nebylo tak strašné, že by křičela. Chtěla se znovu napít, ale zjistila, že sklenice je prázdná. Chvilí se rozmýšlela, jestli si nalije další. Pokud by z ní ucítíl víno, bylo by to jenom horší. Pak se znovu podívala na hodiny. Viděla, jak vteřinová ručička dokončila obrátku. Minutová ručička se posunula, bylo 23:05. V tuto dobu přijde

v takovém stavu, že z ní víno ucítí jen těžko. Zvolna prošla do kuchyně, dolila si sklenici a rovnou se napila.

Další záblesk za oknem a víno jí uvízlo v krku. Na zahradě někdo byl. Nebyla si jistá, jestli je to on. Postavu zahlédla jen na okamžik, než prostor zahrady znovu potemněl. Ale kdo jiný by to byl? Zapotácela se a rukou se musela chytit kuchyňské linky. Kdyby ji načapal se sklenicí vína v ruce, bylo by to zlé. Měla štěstí, že nešel rovnou do domu, ale na zahradu. I když, co tam vůbec dělal? V té strašné bouři musel být promočený až na kost. Teď ale na podobné úvahy nebyl čas. Rychle vylila zbytek vína do dřezu. Umyla sklenici, osušila ji a uložila na místo. Láhev schovala ve spodní skřínce pod dřezem a pro jistotu ji zakryla hadrem. Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Bude to dobré, přesvědčovala samu sebe. Pustí ho dovnitř, svlékne mu mokré šaty a uloží ho do postele nebo na gauč, pokud nebude schopný vyjít do schodů. A pokud bude chtít něco jiného, vydrží to. Jako už tolikrát. Jediné, co si vroucně přála, bylo, aby se to obešlo bez ran a kopanců. A hlavně bez hluku. Při té myšlence se podívala na strop směrem, kde tušila synův pokoj. Pak přešla k oknu. Chvilí mžourala do tmy, než se znovu zablesklo. Na zahradě se skutečně pohybovala nějaká postava. Podle šatů a držení těla poznala, že je to on. Nevypadalo to, že by se chystal jít domů. V tom nejhorším dešti se procházel po zahradě a zdálo se, že něco hledá. Podle toho, jak se pohyboval, si nebyla jistá, jestli je opilý. Nepotácel se a zdálo se, že se na nohou drží jistě. Ale jeho pohyby byly zvláštní, trhavé.

Zničehonic začala přemýšlet o tom, zda ho nenávidí. Trochu ji to překvapilo. Proč teď? Vzpomněla si na dobu, kdy spolu začínali. Jak bláznivě do něj byla zamilovaná. Byla ochotná mu dát všechno. Celé své srdce. Celé své tělo. Každou myšlenku i každý svůj nádech. V celém svém životě nikoho tak nemilovala a zdálo se, že on to cítil stejně. Byl vášnivý, žárlivý, někdy až majetnický. Ale to brala jako důkaz jeho lásky. Na začátku byli jenom spolu. Když chtěla jít ven, třeba jenom s kamarádkou, cítila, dokonce věděla, že se mu to nelíbí. Postupně ubývalo návštěv kaváren nebo večerů nad skleničkou vína s kamarády. Přátelé z jejího života mizeli a on kolem ní pomalu, ale pevně omotával svoji síť. V té době to neviděla. Netušila, k čemu se upisuje. Pak se narodil jejich syn a všechno bylo zase dokonalé a úžasné. Tehdy to bylo asi naposledy, co se cítila opravdu šťastná. Pak už to bylo jenom horší. Ale ona dál zůstávala. Nedokázala si představit, že by odešla. Že by jejich syn neměl rodinu. Byl bez otce. Navíc si nedokázala představit, jak by to všechno zvládla i z praktického hlediska. To on

vždycky vše zařizoval. Měl na starosti všechny peníze. Už si ani nepamatovala, že by to někdy bylo jinak. A navíc, když se na něj někdy podívala a on na ni byl hodný, stále v něm viděla toho muže, do kterého se zamilovala. Toho úžasného chlapa, se kterým chtěla strávit celý život. A taky si musela přiznat, že hluboko uvnitř byla stále jedna její část, která doufala, že se to jednoho dne změní. Že on se změní. Ať to bylo bláznivé, jak chtělo. Nemožné nebo nepravděpodobné. Stále tu část cítila a za těch světlejších dnů doufala.

Z přemýšlení ji vytrhlo zaburácení hromu. Lekla se toho, jak snadno se nechala unést svými myšlenkami. Zamžourala přes okno na zahradu. Postava tam stále byla. Její muž přecházel tam a zpátky a skoro se zdálo, že zapomněl, kde jsou dveře do domu. Přešla z kuchyně na chodbu a poté k zadním dveřím. Pevně uchopila kliku a zmáčkla ji. Poryv větru dveře prudce otevřel, ale udržela je. V okamžiku měla oči plné dešťových kapek.

Zamžourala a zavolala: „Libore!“ Postava se však neotočila. Vítr a déšť hučely příliš silně. „Libore,“ zavolala hlasitěji, „pojď domů!“ Manžel se zastavil v pohybu. Nebylo pochyb o tom, že ji slyšel. Prudce se otočil za hlasem a podíval se jí přímo do očí. Vykřikla. Ten, kdo byl tam venku na jejich zahradě, nebyl její manžel. Tvář měl bílou jako křída a oči temné jako noc. Šaty měl potrhané a byl bosý. Jeho zjev však nebyl tím, co ji vyděsilo nejvíc. Byl to jeho pohled. Věděla, že za těma očima není Libor. Zažila ho, když se na ni zlobil nebo když byl nepřítelny vzteky a mlátil ji, dokud bez pohnutí nezůstala ležet na podlaze, ale nikdy se na ni nedíval tak jako teď. Sledoval ji jako kořist a ona si s hrůzou uvědomila, že ji dnes v noci zabije.

V tu chvíli Libor zařval a vrhl se k ní. Bylo to jen pár kroků, ale podařilo se jí zareagovat. Zabouchla dveře a on do nich s tupým úderem narazil. Rychle otočila klíčem, aby se nedostal dovnitř, ale on si kliky vůbec nevšímal. Začal mlátit do dveří a ty se pod jeho silou celé trásly. Dnes to skončí špatně. Ta myšlenka se jí uchytila v hlavě a ona se bála jako nikdy v životě. Neměla však strach o sebe, ale o svého syna. Je jedno, co bude s ním, ale k němu se Libor nesmí dostat. Pak si uvědomila, že bušení na dveře ustalo. Byla to tichá vteřina v její hlavě, kterou přerušilo tříštění skla v kuchyni. Libor musel proskočit oknem. Potřebovala pomoc, a to rychle.

Pak jí hlavou prolétla další myšlenka. Kde má mobil? Uvědomila si, že je na stole v obývacím pokoji. Rozběhla se chodbou. Cestou musela minout dveře do kuchyně, kde byl Libor. Odtamtud slyšela jen řev. Když míjela dveře, Libor

po ní hmátl. Naštěstí ji nestihl zachytit. Ucítla jen bolest na hlavě. Pokusil se ji chytit za vlasy. Ucítla, jak ji škrábl a vytrhl jí pramen vlasů. Z rány jí začala vytékat krev. Tenký pramínek jí stékal kolem ucha až na krk. Byla k smrti vyděšená a věděla, že musí utéct. Proběhla chodbou a pak dveřmi do obývacího pokoje. Přirazila je za sebou a znovu se ozvala ta dunivá rána, jak do nich Libor narazil. Telefon, honem! Zahlédla ho na stole a stihla ho sebrat. Ozvalo se praskání dřeva, jak Libor dveře prorazil rukou. Začal je holýma rukama lámat na kusy a vzniklou dírou prostrčil hlavu. Byla tak vyděšená, že nemohla skoro ani dýchat. Z očí jí tekly slzy a dívala se, jak její manžel běsní.

„Libore, proboha tě prosím, co se to s tebou děje? Proč to děláš?“ draly se jí slova přes vzlyky z úst. Libor však nepřestával a dál lámal dveře na třísky. Viděla jeho prázdné černé oči a také si všimla, že jeho ústa jsou nějak znetvořená. Když křičel, viděla, že má v puse ostré zuby, které mu trčí přes rty. Viděla, že bradu i tváře má zamazané od krve. I přes slzy dokázala na mobilu vyfukovat číslo 158. Než se jí však stačil někdo ozvat, dveře povolily a Libor se vrhnul přímo na ni. Přestala si všimnout telefonu a pokusila se mu uhnout. Libor po ní sáhl rukou, ani tentokrát ji ale nezachytil. Konečky prstů jí přešel po levé paži a nehty jí roztrhl kůži i svaly. Vykřikla bolestí a znovu ucítla, jak jí po těle teče krev. Naštěstí měla mobil ve druhé ruce, protože jinak by ho upustila. Libor, který promáchl, kolem ní proletěl a narazil do prosklených dvířek skřínky. Ozvalo se řinčení skla a praskání dřeva.

Na nic nečekala a i s krvácející rukou utíkala do kuchyně. Slyšela, jak se Libor zvedá z podlahy. V běhu si přiložila mobil k uchu.

„Haló, tady Policie České republiky, slyšíte mě? Co se tam děje?“

„Prosím, pošlete sem pomoc. Pošlete někoho, můj manžel se mě pokouší zabít!“ křičela do telefonu, a protože věděla, že Libor je pořád za ní, utíkala.

„Potřebuju adresu, slyšíte mě?“ říkal jí policista ve sluchátku. „Potřebuju vaši adresu.“

Utíkala dál chodbou a snažila se doběhnout ke vstupním dveřím, které vedly na ulici. Za sebou slyšela jen řev.

„Lipová 2813,“ vyhrkla, než ji Libor dostihl. Sekl ji drápy přes záda. Musely to být drápy, žádné nehty, protože jí znovu prosekl kůži. Ucítla pálivou bolest, která se jí rozlila od pravé lopatky až dolů k páteři. Podlomily se jí nohy a ona upadla na podlahu. Otočila se na záda a uvědomila si, že v ruce stále drží telefon. Přitiskla si ho k uchu. Naposledy.

„Prosím,“ vzlykala. Nad sebou viděla Libora. Tedy spíše to, co jako Libor vypadalo. Sehnulo se to nad ni. Ta ošklivá tlama s ostrými zuby se k ní blížila. Chtěla se nějak bránit, ale nevěděla jak a ani čím. Byla vyděšená, srdce jí bilo jako o závod, ale mozek jí pracoval zpomaleně. Ucítla něco v prstech, něco tvrdého. Pak jí svitlo v hlavě, má přece ten mobil. Pevně ho uchopila a napřáhla se. Udeřila ho přístrojem do hlavy. Stvůře odskočila hlava, ale jinak to nemělo žádný efekt. Když se napřáhla, aby udeřila podruhé, chytilo ji to za ruku. Bylo to, jako strčit prsty do svěráku. Ozvalo se praskání záprstních kůstek. Zakřičela bolestí, kroutila se, ale drželo ji to pevně. Povolila stisk a Libor jí vykroutil mobil z ruky. Mrštil ho proti stěně a mobil se rozletěl na několik kusů. Stále křičela, hrůzou i bolestí, ale křik téměř okamžitě utichl. Libor se nad ni znovu nahnul a zakousl se jí do krku. S očima rozšířenýma hrůzou cítila, jak pije její krev. Pak přišel ten pocit, jako by se nořila do hluboké temné vody. Ta temnota ji obestřela a dál už nebylo nic.

Chlapce probudil křik. Nebyl to jen křik, ale i tupé rány a všechno se to ozývalo z přízemí. Okamžitě mu bylo jasné, že jeho tatínek se vrátil domů. Pocítil strašný strach. Strach o maminku. Hluk netrval příliš dlouho. Nevěděl, co má dělat. Všude kolem byla tma a zvenku bylo slyšet hučení bouřky. Ležel a pod peřinou si k sobě tiskl malého plyšového medvídku.

Když už bylo ticho nesnesitelné, posadil se na posteli a zavolal: „Maminco?“ Bylo to příliš tiše, než aby ho někdo slyšel. „Maminko!“ zavolal znovu, tentokrát už o něco silněji. Nikdo mu však neodpověděl. I když se bál toho, co najde dole, věděl, že nakonec se bude muset dolů vydat, aby zjistil, co se stalo. Jediné, co si přál, bylo, aby za ním maminka přišla a lehla si k němu. Aby ho hladila po vlasech a tiše na něj mluvila, dokud neusne.

Vylezl z postele, plyšového medvídku si přitiskl k hrudníku a pomalu vyšel na chodbu. Došel až ke schodišti. Dole slyšel zvláštní zvuky. Něco jako mručení, ale nedokázal určit, co by to mohlo být. Nahoře na schodišti se na chvíli zastavil a zaváhal. Pak stoupl na první schod, na druhý a uviděl, že u vstupních dveří někdo je. Maminka ležela na zádech a nad ní se skláněl jeho otec. Musel to být on. Poznal ho podle oblečení. To, co nevěděl, bylo, co tatínek mamince dělá. „Tatínku!“ zavolal na něj. Netvor se pomalu otočil.

Sotva zavřeli dveře od služebního auta, ozvalo se praskání vysílačky. Oba policisté zrovna zaparkovali na benzínce a doufali, že si dají kafe. A hlavně doufali, že když je dnes takové počasí, bude i služba trochu klidnější. „Ty vole, snad to není nic pro nás,“ řekl Patrik, který stál u místa spolujezdce a byl služebně starší. Vysílačka zapraskala znovu.

„Kompas 215, Kompas 215, tady Globus, příjem.“

„Do prdele,“ ulevil si Patrik a oba se vrátili zpátky do auta. „Kompas 215 na příjmu,“ odpověděl, když vzal vysílačku do ruky.

„Kompas 215, potřebuju, abys okamžitě zajel na adresu Lipová 2813. Volala žena a tvrdila, že se ji manžel pokouší zabít. V telefonu byl slyšet křik a hluk. Pak se spojení přerušilo. Zkoušel jsem volat zpátky, ale číslo je už nedostupný. Jsi nejbližší hlídka. Ten telefonát byl fakt blbej, tak ti tam radši pošlu ještě druhou hlídku. Bohužel zrovna řešili něco mimo město, tak jim to bude chvíli trvat. Přijal?“

„Kurva,“ ulevil si tentokrát Michal, který seděl za volantem a nastartoval auto.

„Kompas 215 přijal, Lipová číslo popisný 2813, jsme na cestě,“ potvrdil Patrik. Služební vozidlo se rozjelo a Patrik zapnul majáky. Zatím bez houkačky.

„Tohle vypadá fakt na hovno,“ pustil se do rozboru situace Michal. Auto projíždělo zvýšenou rychlostí ulicemi. Byly naštěstí v podstatě prázdné, především kvůli bouřce. Ta však už ztrácela na síle. Vítr nebyl tak silný

a z prudkého lijáku se stal obyčejný déšť. Dobu příjezdu na místo odhadovali tak na dvě minuty. Byli opravdu blízko. Vysílačka zapraskala znovu.

„Kompas 215, tady Globus, příjem.“

„Na příjmu.“

„Mám pro vás upřesnění situace. Kopněte trochu do vrtule. V systému máme už několik hlášení z téhle adresy. Vždy se jednalo o nějaké napadení. Nikdy však nevolala manželka. Pokaždé to byl některý ze sousedů. Neevidujeme žádné trestní oznámení, žádné domácí násilí. Vždy to šlo do ztracena. Manžel nebyl nikdy trestaný a nemá zbrojní průkaz. Příjem.“

„Rozumím, tak za minutu jsme tam,“ potvrdil Patrik.

„Tohle je fakt na hovno,“ zopakoval svůj předchozí názor jindy výřečnější Michal.

O chvíli později už vjeli do Lipové ulice. Vypnuli maják a celkem rychle našli dům č. p. 2813. Vystoupili z vozu a došli k brance. Dům byl tichý, nikde se nesvítilo. Zkusili zvonek na plotě. Z domu bylo slyšet, že zvoní, ale nikdo nereagoval.

„Globus, tady Kompas 215, příjem,“ zahlásil se Patrik.

„Na příjmu.“

„Jsme na místě, na zvonek nikdo nereaguje a v domě je tma, pro jistotu ověřím adresu. Lipová 2813, sedí to?“

„Ano, adresa je správná.“

„Co ten telefon, zkoušeli jste ještě volat?“

„Telefon je pořád nedostupný.“

„A ta druhá hlídka?“

„Jedou k vám, ale dejte jim ještě tak deset minut.“

„Půjdeme přes plot a zkusíme vstupní dveře,“ rozhodl Patrik, když zmáčkl kliku branky a zjistil, že je zamčená.

„Rozumím, dvěstěpatnáctko, buďte opatrní a pak podejte zprávu o situaci.“

Michal se přehoupl přes plot a Patrik ho následoval. Policisté došli ke vstupním dveřím. U těch zvonek nebyl. Patrik na ně tedy zabušil pěstí.

„Policie České republiky, haló, slyší mě někdo? Přijali jsme z téhle adresy oznámení. Haló, tady je policie! Otevřete!“

Dům byl pořád tichý. Michal kontroloval okolí domu, ale nikde nebylo nikoho vidět. Patrik posvítíl baterkou dovnitř oknem z ulice.

„Do prdele,“ vydechl, když uviděl spoušť v obývacím pokoji, „Michale, pojď sem. Dělej!“

Oba prosvítili baterkami co největší plochu spodního patra domu. Ale viděli jen nepořádek, žádné osoby.

„Budeme muset dovnitř,“ rozhodl Patrik.

Když si prohlédli vstupní dveře, shodli se, že tohle bude práce spíš pro beranidlo. Michal pro něj odběhl do auta a Patrik zatím provedl hlášení.

„Globus, Globus, tady Kompas 215, příjem.“

„Na příjmu.“

„Budeme muset jít dovnitř. Na zvonek ani na bouchání nikdo nereaguje a v domě ani v okolí jsme nikoho neviděli, ale přes okno jsou vidět střepy a rozbitý nábytek, muselo tam dojít ke rvačce. Mám strach o tu oznamovatelku.“

„Rozumím, dvěstěpatnáctko, maximální opatrnost.“

„Jako vždycky,“ usklíbl se Patrik.

Michal už přelezl zpátky přes plot a v ruce držel beranidlo. Byl to kus pořádného železa. Vážil kolem 12 kilo a k otevření dokázal přemluvit většinu dveří. Oba muži se přichystali u vstupu do domu.

„Policie České republiky, otevřete dveře,“ zkusil to Patrik ještě jednou a zabušil na ně pěstí. „Otevřete dveře, nebo je vyrazíme.“

V domě nikdo neodpověděl. Stále bylo ticho. Slyšeli jen kapky deště a šumění stromů. Patrik kývl na Michala, že může. Ten se napřáhl a beranidlem přesně trefil zámek. Dveře zapraskaly, ale vydržely. Druhý úder a dveře odskočily. Patrik vstoupil do chodby.

„Policie České rep...“ nedokončil. Sotva stoupl na podlahu, na něčem mu uklouzla noha a on se svalil na zem. Bylo to něco měkkého.

„Kurva, do prdele, co to je!?“ zaklel a posvít si baterkou. „Ježíšikriste,“ vydechl a po zádech mu přeběhl mráz. „Kurva, kurva, kurva!“

Všiml si, že to, po čem uklouzl, byla paže nějaké ženy, pravděpodobně oznamovatelky, která teď leží v kaluži krve. Michal zůstal stát mezi dveřmi, ale instinktivně sáhl po zbrani, aby kryl svého kolegu. Patrik se okamžitě zvedl ze země a zkontroloval, jak na tom žena je. Vypadalo to, že je mrtvá. Její manžel ji musel podříznout nebo ji něčím praštit do krku a prorazit jí krční tepnu. Krev byla všude. Policisté ustoupili z chodby a schovali se za futra dveří. Už měli v rukou pistole oba a Patrik se pokoušel nahmatat tlačítko vysílačky, kterou měl upevněnou na vestě. Když se mu to ani na potřetí nepodařilo, zastavil se

v pohybu a zhluboka se nadechl. UVědomil si, že má ruce celé od krve. Nadechl se ještě jednou a zmáčkl tlačítko.

„Globus, tady Kompas 215, jsme uvnitř, na chodbě domu jsme našli mrtvou ženu, asi to bude oznamovatelka. Všude je tu spousta krve, pošli mi sem, co máš.“

„Rozumím, dvěstěpatnáctko, co manžel, je tam někde?“

„Nikoho dalšího jsme tu nenašli, zkusíme prohledat dům, možná že už utekl. Kolik tu vůbec bydlí lidí?“

„Dej mi vteřinu.“ Chvilí bylo ticho. Muži oddychovali, zbraně v rukou a kontrolovali prostor kolem sebe. Nejen v domě, ale i předzahrádku a ulici.

„Na adrese jsou hlášeni muž, žena a ještě jejich syn. Tomu je deset let.“

„Rozumím, jdeme dovnitř,“ rozhodl Patrik.

„Dvěstěpatnáctko, tady dvěštosmnáctka, dej nám ještě tak pět minut, za chvíli nás tam máš.“

„Rozumím, dvěštosmnáctko,“ potvrdil Patrik. „Projdeme spodní patro. Jsou tu schody, takže nás pak najdeš asi nahoře.“

Patrik i Michal na sebe kývli a znovu vstoupili do domu. Michal si vzal pravou stranu.

„Dveře, otevřené,“ řekl a postupoval do nich. Patrik kryl chodbu a schody. Vstoupili do obývacího pokoje. Pod botami jim křupalo rozbité sklo. Byl zde převrácený nábytek a dřevěné třísky.

„Čistý,“ řekl Michal.

„Dveře vlevo otevřené,“ odpověděl mu Patrik, který je měl celou dobu na mušce. Prošli do kuchyně. Tady nebylo nepořádku tolik. Pokračovali zpátky na chodbu.

„Dveře vpravo zavřené,“ řekl Michal, který vyšel na chodbu jako první. Přesunuli se k nim.

„Zamčeno.“

Pokračovali dál. Prošli chodbou zpátky ke schodišti. Jeden hlídal podestu, druhý se otočil a kontroloval horní část schodiště. Postupovali nahoru namáčknutí k sobě. Adrenalin pracoval a oba muži se potili. Prošli schodištěm do patra.

„Dvoje dveře, jedny zavřené,“ upozornil Patrik.

Oba zamířili k těm pootevřeným, protože představovaly větší riziko. Michal šel první, Patrik hned za ním. Občas pohledem zkontroloval zbytek

chodby a taky schodiště. Museli postupovat rychle a byli jen dva. Nebylo to ideální, aby pokryli všechny úhly, ale právě rychlost jim dávala alespoň nějakou naději. Plynule, ne zbrkle, opakoval si Patrik v hlavě jednu z pouček.

Dorazili ke dveřím. Něco za nimi bylo. Michal natáhl ruku a mírně do nich strčil. Dveře se s vrznutím otevřely. Uviděli, jak na zemi klečí nějaký muž. Byl k nim zády. Michal si uvědomil, že je to dětský pokoj. Zpod muže trčely nohy. Byly to nohy dítěte.

„Policie!“ zakřičel Michal. Muž sebou trhnul a pak se prudce otočil.

„Co to do prdele...“ ujelo Patrikovi, který teď stál na chodbě v nevýhodné pozici přímo za svým parťákem. Bohužel se zastavili ve dveřích, kde nebylo moc místa. Michal zíral na toho muže před sebou. Z úst mu kapala čerstvá krev, ale od krve byl celý. Ruce, hlava, hrudník i nohy. Ten muž na ně vrčel a jeho oči byly celé černé. Muž se pomalu postavil a upřeně se na ně díval.

„Policie, jménem zákona stůj, nehýbej se, nebo střelím!“ zareagoval jako první Michal.

Reagoval tak, jak ho to učili, ale nebyl připravený na to, s čím se tu setkal. Muž vyrazil přímo proti němu. Vzdálenost mezi nimi byla velmi malá, a tak Michal nestačil zareagovat včas. Když stiskl spoušť, stál muž už u něj, strhl mu ruku se zbraní stranou a střela z pistole se zaryla neškodně do zdi. Potom do něj muž v běhu vrazil ramenem a oba policisty odhodil zpátky na chodbu. Patrik doklouzal až skoro ke schodišti. Viděl, jak muž přistoupil k Michalovi a udeřil ho levou rukou ze strany do hlavy. Vypadalo to, jako by mu dal facku, ale tak silnou, že Michal narazil hlavou do zdi na opačné straně a svezl se na zem. Ten muž k němu přiklekl, trhnutím mu vrátil hlavu na stranu a zakousl se mu do krku. Michal se chvíli zmítal. Mlátil rukama do zdi i do podlahy. Patrik viděl, jak ten muž zabíjí jeho parťáka. Znali se spolu osm let.

Prudce se posadil a zamířil na toho muže svou zbraní. Vystřelil. Zasáhl ho do levé strany hrudníku. Odhadoval, že střela musela projít plícemi. Ten muž se na něj podíval a pak se stalo něco neuvěřitelného. Postavil se a vykročil k němu. Patrik stihl vystřelit ještě dvakrát. Tentokrát nebyl schopný říct, jestli zasáhl, ale pokud ano, nemělo to žádný účinek. Muž došel až k němu a udeřil jej do hlavy. Byla to taková rána, jako by ho vzal palicí. Patrik na chvíli ztratil vědomí a pak ucítil, že ho nějaká síla zvedá do vzduchu. Rozlepil oči a viděl, že ho muž drží nad hlavou. Na chvíli zaváhal

a hodil ho dolů ze schodů. Patrik tvrdě narazil a dokutálel se až pod schody. Muž zůstal stát nahoře a díval se na něj. Potom se vrátil do dětského pokoje.

Patrika po pádu bolelo celé tělo a v hlavě mu od té rány hučelo jako v úlu. Ale věděl, že se musí postavit. Nemohl tam svého parťáka nechat. Když byl opět na nohou, rozhlížel se, kde může být jeho pistole, protože mu vypadla z ruky. Nejspíš už ve chvíli, kdy ho ten chlap praštil. Pak za sebou ucítil pohyb. Kolegové, konečně, blesklo mu hlavou. Ale když se otočil, zjistil, že to nejsou kolegové. Za ním stála ta žena. Ta, kterou našli v kaluži vlastní krve na chodbě. Byla přece mrtvá! Fakt? A tys měl čas se pořádně přesvědčit? Žena se potácela, hlavu měla skloněnou, takže jí neviděl do tváře. Jednu chvíli to skoro vypadalo, že upadne. Patrik k ní vykročil a pokusil se ji podepřít. Zachytil ji a ona mu sevřela paže kolem těla. Zmáčkla ho silně. Zatraceně silně. Pak zvedla hlavu. Zadíval se jí do černých očí. Byly tmavé jako inkoust. Nestačil ani vykřiknout, než se mu zakousla do krku. To už se na začátku ulice ozývala siréna druhého policejního vozu. V tu chvíli vteřinová ručička na hodinách v obývacím pokoji opsala další obrátku a minutová ručička se srovnala s tou hodinovou. Nastala půlnoc a začaly odtikávat vteřiny nového dne. Bylo dvacátého pátého května.

Utíkali. Drželi se u sebe. Jeden z nich už neměl žádné náboje a druhému zbýval poslední zásobník. Radim měl ošklivý šrám na hlavě, ze kterého mu do levého oka tekla krev. Stále si ji musel otírat a strašně ho to štvalo. Vlastně měli všeho plné zuby. Svět se musel totálně zbláznit. Když se dostal večer do práce, už věděl, že to nebude normální služba. Celý den sledoval zprávy, které toho byly plné. Neřešilo se nic jiného. Všechno bylo vzhůru nohama. Prostě nedokázal uvěřit, že přes noc přišel o čtyři partáky. O čtyři kamarády, se kterými se znal osobně. Dva sloužili u prvosledových hlídek, ti druzí dva byli z obvodu. Celé oddělení bylo na nohou. To, že by na jejich oddělení někdy přišli o policistu ve službě, se ještě nikdy nestalo. A teď to byli čtyři policisté, a ještě k tomu v jednu jedinou noc a na jednom oznámení. Něco takového si nedokázal ani představit. Záběry z místa byly jako z filmu. Kriminálka, okresní i krajská, zásahová jednotka, psovodi, dopraváci, technici, lidi z vedení. Celá ulice byla obehnaná policejní páskou. Od čtyř od rána byli na místě a sbírali důkazy. Trvalo to celý den. Uvnitř domu to prý vypadalo jako ve válečné zóně. Všude byl nepořádek, střepy, kusy nábytku a krev, strašná spousta krve. Nejdivnější na tom ale bylo, že nenašli ani jedno tělo.

Podle toho, co věděl ze zpráv i od kolegů, tak hlídka jela na oznámení o domácím násilí. Když přijeli na místo, zjistili, že manžel zabil manželku, pravděpodobně i jejich syna a potom čtyři policisty, kteří vyjeli prověřit to oznámení. Když se z místa dvacet minut nikdo nehlásil, poslali tam další hlídky z jiných oddělení, protože jim už žádná hlídka nezůstala. Ty už nikoho

nenášly. Zabezpečily místo, přivolaly výjezd, ale vypadalo to, že tu noc se svět zbláznil. Přicházelo jedno oznámení za druhým. Napadení, pohřešování osob a další oznámení. Bylo toho tolik, že je nestíhali prověřovat. Druhý den ráno byli do služby povoláni všichni. Jedinou výjimku měli ti, kteří měli nastoupit noční službu. Hlídkové vozy pročešávaly město celý den. Všichni hledali pachatele a taky těla, ale nenašli nic. Když večer dorazil do práce, bylo oddělení pořád plné lidí. Všude zmatek. Telefony prý zvonily celý den a taky přibývalo oznámení o pohřešovaných osobách. Během uplynulých 48 hodin se ztráceli lidé a nikdo nevěděl, kde můžou být. Byli to muži i ženy různého věku.

V šatně se převlékl a byl rád, že za parťáka na dnešní noc vyfasoval zkušeného policistu. Pavel byl u policie asi 15 let, stejně jako on. Vzali si kompletní výstroj, samopaly Heckler a Koch MP5 a po instruktáži vyjeli do města. Když se setmělo, situace znovu vygradovala. Telefony i vysílačka se úplně zbláznily. Zase přicházelo jedno oznámení za druhým. Samá napadení. Bylo to jako epidemie. Jako prvosledová hlídka byli jedněmi z prvních, kteří byli vysláni k případu. Jednalo se o napadení v parku. Skupinka čtyř mladých lidí tam měla být napadena dvěma muži. Když dorazili na místo, ozýval se z parku křik. Dojeli co nejbliž k tomu místu a vystoupili. Ještě štěstí, že si rovnou vzali samopaly.

Když oběhli křoví k lavičkám, kde měli být oznamovatelé, uviděli strašlivou scénu. Na zemi už ležela dvě těla – dva mladí muži. Byli potrhání a všude kolem nich byla krev. O kousek dál ležela dívka, byla bezvládná a jeden z těch chlapů ležel na ní. Radim si nejprve myslel, že ji chce znásilnit, ale nebylo tomu tak. Vypadalo to, že je přísátý k jejímu krku. Druhá dívka se ještě pokoušela bránit. Bušila pěstmi do druhého muže, ten ji ale udeřil pěstí do obličeje takovou silou, že se ozvala tupá dunivá rána, jak dívčina hlava udeřila o beton. Dívce klesly ruce a bylo ticho.

„Policie!“ zakřičeli zároveň.

Muži na nic nečekali, jako na povel se zvedli a rozběhli se proti nim. Radim spíš čekal, že se dají na útěk. Rychle si zapřel samopal do ramene a namířil zbraň. V tu chvíli si uvědomil, že zapomněl zapnout kolimátor.

„Kurva,“ ujelo mu.

Ale bylo to jedno. Chlap byl v tu chvíli už jen dva metry od něj. Na takovou vzdálenost by ho trefil i poslepu. Na další výzvu nebyl čas. Palcem odjistil

pojistku, zamířil muži na nohy a zmáčkl spoušť. Z empépětky vyšel jediný výstřel a Radim toho muže zasáhl do pravého stehna. Bylo to poprvé, kdy vystřelil na člověka. Nikdy nepřemýšlel na tím, že by se mu něco takového stalo. Ale najednou se to dělo, právě tady a teď. Prostě reagoval. S mužem to však nic neudělalo. Pokračoval v běhu a v plné rychlosti do něj narazil. Odhodil jej dozadu a Radim se rozplácl na zemi. Než se stačil vzpamatovat, byl muž u něho. Radim instinktivně zvedl nohu a zapřel ji o mužovo břicho, aby se k němu nemohl dostat. Ten se rozmáchl a rukou mu sekl přes hrudník. Ozvalo se párání látky a z neprůstřelné vesty odletěly cáry. Co je to kurva za zmrda, proletělo Radimovi hlavou. Muž se znovu napřáhl k dalšímu úderu a Radim už na nic nečekal. Palcem postrčil pojistku do polohy automatická střelba. Ozvalo se zaburácení a Radim vysypal muži do hrudníku dávku střel. Viděl, jak střely chlapovi trhají hrudník na kusy. Když pustil spoušť, muž se z něho svalil a dopadl na zem vedle něj. Radim viděl několik zásahů v jeho hrudi a další dva v hlavě. Muž se už nezvedl.

„Pomóc!“ uslyšel křik svého kolegy. Ten ležel na zemi na zádech, stejně jako před chvílí on, a bránil se svým samopalem druhému útočníkovi. Radim okamžik nevěřičně hleděl na tu scénu. Pavel ležel na zádech a nad sebou měl toho druhého chlapa. Ten byl zakousnutý do samopalu a rukama se snažil dosáhnout Pavlovi na krk. Přejížděl prsty přes neprůstřelnou vestu a trhal mu ji na kusy.

Radim na nic nečekal. Doběhl k tomu chlapovi, vrazil mu hlaveň samopalu ze strany mezi žebra a zmáčkl spoušť. Střely, které vylétly na druhé straně, vytrhávaly z muže kusy tkáně. Chlap se z Pavla sice svalil, ale mrtvý nebyl. Znovu po něm hrábl. Pavel se naštěstí stihl odvalit, a tak pařát rozčísl jen vzduch. Radim znovu zmáčkl spoušť, ale žádný výstřel už nevyšel. Zásobník byl prázdný.

„Závada,“ zakřičel, aby dal svému kolegovi najevo, že nemůže střílet.

Pavel namířil na muže svůj samopal a vystřelil. Zasáhl hlavu, střela do ní pronikla nosní dutinou a na levé straně temene vytrhla kus lebeční kosti. Teprve potom se muž bezvládně svalil na zem.

„Viděl jsi to? Kurva! Viděl jsi to? Co to sakra je?“ ptal se zadýchaně Pavel. „Ten šmejda se mě pokusil sežrat. Co se to do prdele děje?“

Potom se nevěřičně podíval na svou zbraň. Byly na ní zřetelné stopy po zubech.

„Nevím, ale jistý je, že jsme v pěkném průseru,“ řekl Radim a postavil se. Pavel následoval jeho příkladu. Kolem nich leželo šest mrtvol.

„Musíme to někomu nahlásit,“ zhodnotil situaci Radim, „tohle se musí dozvědět nadřízený. A okamžitě. Jinak seš v pohodě? Nějaký zranění?“

„Ne, myslím, že ne,“ ohmatával si Pavel krk a obličej, „ale nevím, jak zavoláme. Moje vysílačka je v háji.“

Radim se na něj podíval a viděl, že z jeho neprůstředné vesty jsou cáry a v podstatě žádná z kapsiček nebo sumek nezůstala v celku. Radim naštěstí svou vysílačku měl. V éteru však probíhala čilá komunikace. Jednotlivé hlídky se překřikovaly mezi sebou. Radim slyšel žádosti o posily, a dokonce volání o pomoc. I přesto to zkusil.

„Globus, Globus, tady Kompas 217, příjem.“

Nikdo mu však neodpověděl.

„Globus, Globus, tady Kompas 217, příjem,“ zkusil to znovu.

Na odpověď však tentokrát čekat nemohl. V křoví po jejich levé ruce se něco dělo. Slyšeli, jak se větvemi něco prodírá. O chvíli později proti nim stál další muž. Šaty měl potřhané a od krve, z úst mu trčely špičáky a jeho oči měly odstín černočerné tmy. Muž se rozhlédl a bez jediného zaváhání se vrhl na policisty. Oba zareagovali okamžitě. Radim naučeným pohybem přebil svou zbraň, Pavel tu svou nastavil na střelbu dávkou. Zamířili. Muž k nim už nestihl doběhnout. Dávka z obou zbraní ho srazila k zemi. Zmítal se na trávě a řval. Rukama vytrhával drny a kusy hlíny, které vyhazoval do vzduchu. Radim sklopil samopal a vytáhl pistoli. Standardní policejní CZ 75 Compact. Zamířil muži na hlavu.

„Co to sakra děláš?“ zhrozil se Pavel.

„Čekám,“ odpověděl Radim, aniž by sklonil zbraň.

Muž na zemi se přestal zmítat. Podíval se Radimovi přímo do očí. A ten tam, v té temné hloubce, uviděl čiré zlo. Nedíval se na něj člověk. Cítil to. Muž zasyčel a otevřel doširoka ústa. Radim v nich uviděl dlouhé, bílé a ostré zuby.

„No kurva,“ ujelo Pavlovi.

Chlap se pokusil po Radimovi seknout rukou. Mířil na jeho nohu. Ten na nic nečekal a zmáčkl spoušť. Hlava muže odskočila dozadu a tělo se svalilo na zem.

„Co jsou zač?“ ptal se nevěřícně Pavel.

„To nevím,“ odpověděl mu Radim, „lidi to nejsou určitě.“

Zastrčil pistoli do pouzdra a dřepl si k muži, kterého před chvílí zastřelil. Strčil do něj hlavní samopalu. Nejprve mírně. Potom silněji. Muž se už ani nepohnul. Byl mrtvý. Policisté si ho prohlíželi. Jeho kůže byla bílá jako křída. Vlasy měl rozčuchané a ruce až po lokty zamazané od krve. Nehty na jeho prstech byly prodloužené a ostré. Taky mnohem pevnější než lidské, spíš jako drápy. A ti tvorové je používali jako zbraň. Radim vytáhl nůž a jeho ostrým odtáhl muži ret, aby odhalil jeho zuby.

„Co je to za potvory?“ uvažoval znovu Pavel.

„To nevím, ale určitě to nejsou lidi,“ zopakoval své závěry Radim. „Nic tě nenapadá, když vidíš ty špičáky?“

„Ne, to ne, to nemůžeš myslet vážně, že by...?“ nedokončil Pavel.

„Upíři,“ řekl Radim a vrátil nůž do pochvy.

„Jak jako upíři? To je přece naprostá blbost,“ zakroutil hlavou Pavel. „Kde by se tu vzali? A navíc na upíra musíš jít s křížem a kulem a svčenenou vodou. Nezabiješ ho přece střelou ráže 9 mm. Nebo jsem si aspoň nevšiml, že bysme fasovali stříbrný náboje.“

„Já nevím, co jsou zač,“ uvažoval Radim nahlas, „ani nevím, jestli ho mám polívat svčenenou vodou nebo ho majznout po hlavě křížem, ale tihle umřou, když jim prostřelíš hlavu.“

„Radíme,“ zatahal ho Pavel za uniformu, „něco se děje.“

Radim zvedl hlavu a viděl, že mrtvoly těch čtyř mladých lidí, které jeli původně zachránit, sebou začínají škubat. Trhali rukama a nohama a pak otevřeli oči.

„Pryč. Musíme pryč,“ vyhrkl Radim a rozběhl se zpátky k autu.

Pavel taky na nic nečekal a utíkal. Když se naposledy ohlédl, ti čtyři už stáli na nohou a podivně se potáceli, jako by nevěděli, jak používat nohy. Doběhli do auta, a sotva Radim zabouchl dveře, Pavel už měl nastartováno, světlomety přiřízly tmu.

„Kam mám jet?“ zeptal se Pavel.

„Na obvod,“ odpověděl mu Radim, „rychle zpátky na obvodní oddělení, musíme zjistit, o co tady jde.“

A tak jel Pavel rychle, možná rychleji, než bylo potřeba. Když hledali místo oznámení, projížděli parkem po chodnicích, aby park poškodili co nejméně. Teď už se ale Pavel nezdržoval projížděním chodníků a cestu si zkracoval kolem keřů a přes travnaté plochy, aby byli z parku co nejrychleji pryč. Světla

na autě odhalovala zmrzlou zeleně a temné kmeny stromů. Najednou se před nimi mezi keři objevila postava.

„Bacha!“ vykřikl Radim.

Pavel se pokusil strnout volant, ale bylo příliš pozdě. Tělo jim přeletělo přes kapotu, rozbilo čelní sklo a sklouzlo po střeše někam dozadu. Pavel se pokusil auto srovnat, ale na trávě šli do smyku a zastavil je až náraz o strom. Když vystoupili, dívali se za auto, koho to srazili. Podle prvního odhadu to byla mladá žena. I když ne tak docela. Přestože byl náraz hodně silný a ona teď ležela na zemi v nepřírozené poloze, nijak jí to nebránilo v tom, aby se postavila a rozběhla k nim.

„Je to upír!“ křikl Radim a namířil na ni samopal. Do prdele, kolimátor, prolétlo mu hlavou. Pořád ho nezapnul.

Vystřelil, ale tentokrát se mu cíl zasáhnout nepodařilo. Nebo nezasáhl upírku na správných místech. Několika skoky byla u něj. Sekla rukou po samopalu a vyrvala mu ho z ruky. Spony povolily a empépětka odletěla do křoví. Druhou rukou po něm hrábla. Tentokrát mířila na hlavu. Pokusil se uhnout, ale nestihl to. Jedním drápem mu rozsekla kůži nad čelem. Okamžitě mu začala téct krev. V tu chvíli se ozvalo zaburácení výstřelů. Pavel mířil přesně. Upírka klesla na kolena, a když zvedla oči, dívala se do hlavně Radimovy pistole. Ale nehodlala se vzdát. Podtrhla mu nohy a Radim se dnes už podruhé ocitl na zádech. Zazněl výstřel, ale střela z Radimovy čezety zmizela někde na noční obloze.

Když Pavel viděl, co se děje, zmáčkl znovu spoušť samopalu. Ale Radim i upírka se ocitli za autem, které mu překáželo, a upírka se navíc sklonila, takže jeho střely minuly cíl. Pak samopal cvakl naprázdno. Žena se sápalá Radimovi po krku. Ten se pokoušel vykroutit, ale byla příliš silná. Když otevřela pusku, nenapadlo ho nic jiného než jí vrazit hlaveň pistole mezi zuby. Pak mačkal spoušť, dokud mu nedošly náboje.

„Pavle, sundej to ze mě, dělej!“

Pavel, který mezitím oběhl auto, uchopil upírku za nohy a odtáhl ji pryč.

„Dobrý? Seš celej?“

„Já nevím, ale nekousla mě. Aspoň myslím,“ ohmatával si Radim krk, „horší je, že jsem na suchu. Už nemám náboje ani náhradní zásobník. A tu empépětku už asi taky neuvidím,“ postěžoval si.

„Já mám taky prázdko,“ přidal se Pavel, „mám poslední zásobník do pistole a auto je počítám taky v háji.“

Podívali se směrem ke služebnímu vozu. Z motoru se trochu kouřilo a bylo slyšet, jak z chladiče teče voda. Z hloubi parku k nim dolehl křik, nebo spíš řev. Něco po nich šlo. Radim se zvedl na nohy a s Pavlem se okamžitě dali do běhu. Nehodlali tu čekat na to, co se jim ozývalo za zády.

IV

„Kompas 213, příjem,“ ozvala se znovu vysílačka.

Jeli rychle, i když případ, který měli prověřit, se občas neobešel bez hodně velkých problémů, takže se nikomu nechtělo spěchat. Operační důstojník je poslal k hospodské rvačce. Zvláštní bylo, odkud to oznámení přišlo. Hospoda Rybářská bašta nebyla zrovna místo, kde by k takovým věcem docházelo. Byla to celkem klidná hospoda v okrajové části města. Stála na kraji velkého rybníka a za ní už jen les. Rušno tam bývalo během letní sezóny, kdy chodilo hodně lidí na přírodní koupaliště a v hospodě, položené tak daleko od města, měli občas otevřeno do rána. Ale teď v květnu bylo ještě příliš brzy.

Hospodské rvačky byly zrádné, zvlášť když se do nich zapojilo větší množství lidí. K takovým případům se neposílala jedna hlídka, ale vždycky víc. Právě teď tam však mířili jen oni dva.

„Kompas 213, tady Globus, příjem.“

„Na příjmu,“ ozval se Jakub, který byl velitelem hlídky.

„Jak jste daleko? Kdy tam dorazíte?“

„Řekni mu, že lítat neumím a víc z toho nevymáčknu,“ zavrčel Martin, ale přesto sešlápl plynový pedál víc k podlaze.

„Dej nám ještě tak tři minuty. Rychleji to fakt nejde,“ odpověděl Jakub do vysílačky.

„Rozumím, potřebuju, abyste se tam dostali co nejrychleji. Přišlo už několik telefonátů, že je slyšet křik a prý jsou tam i zranění.“

„Co to tam dneska měli za akci, sakra?“ rozčiloval se Martin, ale Jakub jen pokrčil rameny.

„To by se nám asi hodily posily, jede za náma ještě někdo?“ zeptal se Jakub operačního.

„Bohužel, nikoho dalšího nemám. Všechny hlídky jsou na nějakém oznámení.“

Bylo jim jasné, že se něco děje. Něco hodně špatného. Včerejší noc byla hrozná a přišli o kolegy a dnes to zatím vypadalo, že i ta dnešní bude stát za to.

„A co městská policie, ta nemá volnou hlídku?“ zeptal se operačního důstojníka s nadějí v hlase Jakub.

„Bohužel, ani oni nevědí co dřív. Všechny hlídky mají vytížené.“

„Tak aspoň dopraváci nebo psovod. Kdokoliv.“

„S psovodem se nemůžu spojit. GPS v jeho autě mi ukazuje, že už se tak hodinu nepohnul, a dopravku jsem poslal na záchytku, mají tam nějaký problém. Nemám zkrátka nikoho, koho bych za vámi teď mohl poslat. Zatím se mi nepodařilo sehnat ani záchranku pro ty zraněné.“

„No, tak to je kurva skvělý,“ řekl Jakub, naštěstí ne do vysílačky, a zadíval se přes čelní sklo. Ve tmě v dále viděl světla Rybářské bašty.

„Globus, tady Kompas 213, jsme na místě. Jak to půjde, dám ti zprávu.“

„Globus přijal.“

Jakub položil vysílačku a cítil, jak se mu tělem rozlévá adrenalin. Do cíle jim zbývalo asi dvě stě metrů a zatím toho nebylo moc vidět. Když však přijeli blíž, oba zjistili, že tohle nebude normální oznámení. Okna hospody byla vytlučená. Na zemi před vchodem ležela dvě těla a pryč od hospody utíkalo několik lidí. Někteří mířili k rybníku, jiní do lesa. Přímo k nim po cestě běžela nějaká žena. Když na ni dopadlo světlo ze světlometů auta, byla viditelně zraněná. Z hlavy jí tekla krev a šaty od krku dolů měla také od krve. Běžela přímo proti nim, takže Martin musel zastavit, aby ji nesrazili. Žena křičela, a sotva Jakub vystoupil, vrhla se k němu. Pověsila se na něho takovou silou, že málem upadl. Ze vzlyků a skřeků, které vydávala, Jakub rozeznal pouze dvě – prosím a pomoc.

„Co se stalo? Jste zraněná?“ zjišťoval Jakub a podpíral ženu.

„Je uvnitř, je uvnitř.“

To byla další slova, kterým Jakub dokázal porozumět. Žena měla na krku čerstvou ránu, ze které jí tekla krev, byla poškrábaná a vyděšená k smrti. Jakub se podíval na Martina, který zatím také vystoupil z auta, a z jeho výrazu

pochoopil, že je stejně zmatený jako on sám. Z hospody se ozývaly další výkřiky, takže bylo jasné, že musí dovnitř. Jakub ženu opatrně položil na zem a opřel ji o vůz. Pokusil se zjistit, kolik je uvnitř útočníků a zda mají nějaké zbraně. Ale žena mu nebyla schopná říct žádné informace. Stále opakovala jen „pomoc“ a taky „je uvnitř.“ Což by znamenalo pouze jednoho útočníka.

Křik z hospody se ozval znovu, takže nebylo na co čekat. Museli dovnitř. Rozběhli se ke vchodovým dveřím a vstoupili. Křik se ozýval stále a také hluk převrácených stolů. Na chodbě se dali dveřmi vlevo do hlavního sálu hospody. Většina stolů i židlí byla převrácená a některé kusy nábytku byly rozsekané na třísky. Ležela tam těla, a co bylo nejhorší, všude se rozlévala krev. Hodně krve. V zadní části se pralo několik osob. Jeden muž ležel na zemi a druhý se po něm sápal. Další tři osoby se pokoušely je od sebe odtrhnout, ale neúspěšně. Jeden z nich vzal židli, která se mu připletla pod ruce, napráhl se s ní a vši silou udeřil pravděpodobného útočníka přes záda. Byla to strašlivá rána, ale s útočníkem to ani nehnulo a dál trhal hrdlo toho ležícího na cáry. Krev stříkala všude.

„Policie!“ zakřičel Jakub, ale nikdo mu nevěnoval pozornost, takže se i s Martinem rozběhli k bojující skupince. Muž se židlí se mezitím napráhl znovu a udeřil ještě jednou. Policisté se zapojili do nepřehledné rvačky.

Když si muž se židlí uvědomil, kdo přišel, začal na Jakuba křičet: „Kde jste byli!? Proč vám to trvalo tak dlouho!? Můj syn, pomozte mému synovi!“

Jakub uchopil útočníka za paži a pokusil se ho odtáhnout pryč. Ale i když k tomu použil veškerou sílu, nepodařilo se mu to. Ozvalo se cvaknutí, jak Martin vytáhl teleskopický obušek. Protáhl ho útočnickovi pod paží a pokusil se zapáčit, ale i toto bylo bezvýsledné. Ležící muž už byl bezvládný a oni stále nebyli schopní z něj útočníka sundat.

Jakub vytáhl zbraň a natáhl závěr. Nenapadlo ho nic lepšího než přitisknout útočnickovi hlavě ke stehnu, protože nechtěl ohrozit ani Martina, ani nikoho z přítomných. Ještě na vteřinu zaváhal. Mělo to být poprvé, kdy bude ve službě střílet. Právě v té vteřině se situace změnila. Útočník sebou několikrát prudce trhl, a i přesto, že na něm téměř leželi dva policisté a další tři lidé k tomu, dokázal se bez větších problémů postavit a přitom je všechny setřást. Jakub to vůbec nečekal, a když se ocitl na zemi, byl hodně rád, že měl v tu chvíli prst mimo spoušť, protože jinak by jistě vystřelil a vůbec by nevěděl, kam by rána šla.

Jakub vzhledl a viděl, že útočník stojí nad ním. Teprve teď měl alespoň malý okamžik, aby si ho prohlédl. Muž byl celý od krve. Ze zdeformovaných úst mu kapala čerstvá krev, na rukou měl něco jako pařáty a díval se přímo na něj. Jeho oči byly černé, a když se do nich Jakub zahleděl, přeběhl mu mráz po zádech.

Jako první ze skupinky se postavil starší muž a znovu zvedl nad hlavu židli. Udeřit však už nestačil. Útočník to zahlédl a ohnal se po něm rukou. Těmi pařáty, nebo co to měl, přejel staršímu muži přes tvář a hrudník. Muž zařval bolestí, upustil židli a poté se sesunul k zemi. Jakub viděl, že mu z obličeje zbyly pouze krvavé cáry. Přes potrhanou košili začala také prosakovat krev. Teď už Jakub na nic nečekal, namířil na útočníka a vystřelil. Mířil na hrudník a zasáhl. Útočník zasyčel a rozběhl se k oknu. Jakuba napadlo, že vystřelí ještě jednou, ale neodvážil se. Trefit pohybující se cíl není jednoduché a hrozilo, že by střelou mohl zasáhnout i někoho jiného venku před hospodou. Takže jen bezmocně sledoval, jak útočník proskočil oknem a zmizel ve tmě.

Martin, který se zatím zvedl z podlahy, se za ním rozběhl, ale než se dostal k oknu, byl útočník pryč. Muž s potrháním obličejem křičel bolestí a svíjel se na zemi. I další dva muži, kteří se do rvačky zapojili, byli zranění. Jeden z nich se opíral o zeď a po tvářích mu tekly slzy. Druhý se skláněl nad mladíkem s roztrženým hrdlem.

„Brácho, brácho, ne, prosím tě,“ naříkal a rukama se snažil zacpat ránu na krku, která už nekrvácela. Jakub schoval zbraň do pouzdra a klekl si ke staršímu muži. Nevěděl, jak mu má pomoci. Rány na obličeji i na hrudníku byly hluboké a silně krvácely.

Pak se z lesa okolo začaly ozývat výkřiky. Mužské i ženské. Byla v nich hrůza a zoufalství. A do těch výkřiků se mísil i nelidský řev. Martin vyběhl ven z hospody a pokoušel se zjistit, co se děje. Svítil baterkou mezi stromy, ale neviděl nic. Pak se mu zdálo, že něco zahlédl. Nějakou bílou šmouhu. Pomalu se světlem baterky vrátil k tomu místu a viděl, že jsou tam dva. Dvě osoby, muž a žena, oba pokrytí čerstvou krví a bylo jasné vidět, že něco nebo spíš někoho trhají na kusy. Když si uvědomili kužel světla, který na ně míří, rozběhli se každý na jinou stranu. Byli rychlí a mezi kmeny stromů se Martinovi hned ztratili. Přejížděl baterkou tam a zase zpátky, ale už nic neviděl. Výkřiky, které se ozývaly ze tmy, pomalu utichly a najednou bylo v lese naprosté ticho. Jediný křik a pláč byl teď slyšet z hospody.

Pak se Martinovi zdálo, že zahlédl pohyb na střeše. Namířil tam baterku, ale neviděl nic. Srdce mu bušilo jako splašené. Dlaně měl zpocené a třásl se mu nohy. Nebylo to ani tak strachem jako spíš návaly adrenalinu. Další mihnutí mezi stromy. Ve tmě, kam nedosahovalo světlo z hospody. Namířil tam baterku, ale nezahlédl nic. Kužel světla se míhal sem a tam. Martin věděl, že ve tmě se něco pohybuje. A co bylo horší, byl tu sám. Připadal si jako nahý. Po chvíli se rozhodl vrátit zpátky do hospody. Jakub i ti dva další muži se skláněli nad tím starším a pokoušeli se mu pomoci a zastavit krvácení. Nikdo z nich však pořádně nevěděl jak a neměli u sebe ani žádné obvazy nebo něco podobného.

„Musíme pryč,“ řekl Martin.

„Cože?“ otočil se k němu Jakub.

„Říkám, že odtud musíme okamžitě vypadnout.“

„Nemůžeme,“ odporoval Jakub. „Podívej se na tu spoušť kolem. Jsou tu mrtví a ranění. Nemůžeme odjet.“

„Musíme. Jestli to chápu správně, tak ten chlápek, co odtud utekl, není sám. Pohybují se kolem hospody ve tmě. Ti ostatní, kteří utekli, jsou mrtví.“

„Co to říkáš?“ zhrozil se jeden z mužů. „Byla to celá moje rodina! Nemůžou být mrtví.“

Martin nevěděl, co na to má říct. Ten křik, který se ozýval všude kolem, a pak to děsivé ticho, neměly jiné vysvětlení.

„Co se tu stalo?“ zeptal se místo toho Jakub.

„My jsme měli rodinnou oslavu. Byli tu všichni. Dobře jsme se bavili, byl to skvělý večer. Někteří si byli venku zakouřit a pak se ozval křik. Dovnitř vběhla moje teta. Šaty měla od krve, vzlykala a řekla, že z lesa přišel nějaký chlap a zaútočil na ně. Chtěli jsme vyběhnout ven, ale už to nešlo. Dovnitř vběhli dva nebo tři cizí lidi a začali nás masakrovat. Byl tu hrozný zmatek. Snažili jsme se bránit, někdo stihnul utéct. Nakonec tu s námi zůstal jen ten chlap, co mi zabil bráchu. Nedokázali jsme je od sebe odtrhnout, nešlo to.“

„Musíme pryč,“ zopakoval Martin. „Hned. Jestli je jich tu víc, tak nemáme šanci. Musíme se dostat do auta a ujet.“

„Dobře,“ souhlasil Jakub. „Stejně se nemůžu nikomu dovolat. Ve vysílačce je blázinec a telefon mi nikdo nebere. Navíc ho musíme dostat do nemocnice,“ podíval se na staršího muže na zemi. „To je tvůj táta, že?“ zeptal se Jakub mladíka vedle sebe.

„Jo,“ přikývl hlavou.

„Jak se jmenuješ?“

„Jirka a tohle je můj bratranec Dominik.“

„Dobře, Jirko, potřebuju, abys zvedl svého tátu. Dominik ti pomůže. Musíme vás dostat do našeho služebního auta. Je to asi osmdesát metrů. My dva vás budeme krýt. Musíme se tam dostat co nejrychleji. Zvládnete to?“

Oba mladíci přikývli. Jakub jim pomohl zvednout staršího muže ze země a mladíci ho vzali mezi sebe.

„Tati, vydrž, za chvíli jsme pryč,“ mluvil Jirka na svého otce. Ten sice nebyl na nohou moc jistý, ale vypadalo to, že bude moct alespoň klopýtat. Došli ke dveřím a Jakub s Martinem si připravili baterky a zbraně. Pomalu prohlédli prostor před hospodou. Kužely světla postupně propátrávali všechny temné kouty, ale nikoho nezahlédli a venku nebylo ani nic slyšet.

„Jdeme na to,“ řekl Jakub a vystoupil ze dveří jako první.

Martin ho hned následoval. Venku nikdo nebyl a Martin zkontroloval i střechu, kterou nasvítíl baterkou. I ta byla prázdná.

„Pojďte,“ vyzval je Jakub a Jirka s Dominikem vyklopýtali ven i se zraněným otcem.

„Jdeme, musíme rychle,“ popoháněl je Martin, baterkou kontroloval prostor před nimi a šel jako první. Jakub sledoval, co se děje vzadu. I přesto, že se snažili být rychlí, postupovali pomalu. Pak Jakub uslyšel nějaký hluk vpravo a otočil se tím směrem. Přejížděl baterkou mezi stromy, ale rychlé kroky se k nim přiblížily zleva. Jakub je uslyšel, ale než se stačil otočit, ozval se výkřik. Z levé strany k nim přiběhla temná postava a protáhla se kolem skupinky mezi ním a Martinem. Výkřik patřil Jirkovu otci, který upadl na zem. Než stačil Jakub na tu temnou postavu posvítit, rozplynula se mezi stromy. Posvítíl zpátky na Jirkova otce. Tomu se na zádech objevil další krvavý šrám, a i když se ho Jirka i Dominik pokoušeli zvednout, bylo jasné, že už se na nohy nepostaví.

Z lesa, kousek od nich, se ozval řev. Když Jakub posvítíl tím směrem, v kuželu světla se objevila postava. Byl to muž s bílou kůží, černýma očima a pusou od krve. Jakub na něj namířil zbraň, ale muž uhnul z kuželu světla a Jakub ho už mezi kmeny nenašel. Další řev zaslechli z opačné strany. To už Dominik nevydržel, pustil Jirkova otce a rozběhl se k autu. Martin se pustil s ním. Museli se do auta dostat co nejrychleji.

„Pojď za mnou, dělej!“ stihl na něj Martin křiknout, když ho předběhl. Sprintoval k autu, jak nejrychleji zvládl, a rukou hledal v kapse klíč. Na dálku ho odemkl a doběhl k sedadlu řidiče.

„Sedni si dozadu, dělej,“ řekl a otočil se.

Bohužel však zjistil, že je sám. Dominik byl pryč. Martin se rozhlížel kolem, ale Dominik nikde nebyl. Pak uslyšel první výstřel. Podíval se na Jakuba a viděl, jak na něco střílí do lesa. Martin už na nic nečekal a nasedl. Rychle nastartoval a vyrazil k hospodě. Jakub mezitím vystřílel celý zásobník. Pokusil se vytáhnout druhý, ale nešlo mu to, protože v levé ruce držel baterku. Pak uslyšel z lesa hluk, a když zvedl oči, viděl, že k němu běží tři bledé postavy. Pustil baterku na zem, aby si uvolnil ruku, a konečně nahmatat zásobník. Vytáhl ho ze sumky, ale nedařilo se mu vložit ho do zbraně. Očima těkal od zásobníkové šachty na bledé postavy před sebou a dech se mu zrychloval. Zdálo se, jako by postavy tančily v záblescích světla z baterky, která se ještě kutálela po zemi.

V okamžiku doběhly až k nim. Dvě z postav uchopily Jirkova otce za ruce a táhly ho pryč. Jirka křičel a pevně držel otce za nohu. Třetí bledá postava mu sekla pařáty po ruku a Jirka zavyl bolestí. Na rukou se mu objevily hluboké šrámy, pak ho postava uchopila a také jeho táhla do lesa. Znovu zazněly výstřely. Jakubovi se konečně podařilo přebít a teď střílel na toho, který unášel Jirku. Dvakrát ho zasáhl a on se zastavil. Otočil se a pustil Jirku. Jakub viděl, že se ten muž dívá přímo na něj. Jeho oči byly dvě temné díry v bledém obličejí. Chlap zařval a odhalil tak ostré zuby a poté se rozběhl na Jakuba. V tu chvíli do postavy narazilo policejní auto. Martin nestačil nabrat moc velkou rychlost, ale stačilo to na to, aby postava odlétla až ke dveřím do hospody. Martin prudce sešlápl brzdy a zastavil. Naklonil se na sedadlo spolujezdce a otevřel dveře. Volal na Jakuba, který v tu chvíli stál jako opářený a snažil se v hlavě zpracovat, co se tu právě stalo.

„Dělej, nasedni, musíme zmizet!“ křičel na něj dál Martin.

Teprve po chvíli se Jakub skutečně pohnul k autu. Martin se pak otočil na druhou stranu a hledal Jirku. Nikde ho však neviděl. Stáhl okno, aby se mohl pořádně rozhlédnout, ale viděl už jen temnotu lesa. Mezitím se Jakub posadil a zabouchl dveře.

„Jeď, dělej,“ strčil do Martinova ramene.

Když se na něj chtěl Martin otočit a říct mu, že nemůžou odjet, protože se ztratil Jirka i Dominik, zahlédl, jak se bledá postava u zdi hospody pomalu

zvedá. V tu chvíli Martin usoudil, že je na čase opravdu vypadnout. Zařadil zpátečku a vyrazil plnou rychlostí. Otočil volant na doraz, a jakmile se předeek auta natočil správným směrem, vyrazili.

Stihli však ujet jen pár metrů, když se roztržilo zadní sklo. Jakub se ohlédl a zjistil, že se do auta zadním sklem dere ten muž, kterého před chvíli Martin srazil. Jakub ihned zareagoval a vyprázdnil do něj svůj druhý zásobník. Muž se pustil a Jakub sledoval, jak se ještě chvíli kutálí po silnici. Pak se zvedl na nohy a pronásledoval je dál, ale rozjeté vozidlo naštěstí neměl šanci dohnat. Nato se ozval silný náraz a Jakub pouze postřehl, jak se jim něco převalilo přes střechu.

„Co to bylo?“ vyhrkl.

„Klid, další z těch parchantů,“ oznámil mu Martin.

„Opravdu? Jsi si jistý?“

„Jsem, protože stejně jako ten, co jsi do něj vystřílel zásobník, se zvedl a pronásleduje nás dál. Jen mě šťve, že přes to rozbitý okno bude teď trochu hůř vidět.“

Chvíli jeli mlčky a jen doufali, že už nikoho dalšího nepotkají.

„Máš alespoň tušení, co to mohlo být?“ zeptal se Martin.

„Ani v nejmenším. Něco takovýho jsem ještě nikdy neviděl.“

„Co budeme dělat teď?“

„Jedeme zpátky na obvod,“ rozhodl Jakub. „Musíme zjistit, o co tu jde.“

V

Začal pomalu přicházet k sobě. Opatrně otevřel oči a v první chvíli toho moc neviděl. Kabina vozu byla plná kouře od vystřelených airbagů a za rozbitými okny byla tma. Bolelo ho pravé rameno, a když si na něj sáhl, zjistil, že visí na bezpečnostním pásu. Museli do něčeho narazit. Ještěže byl připoutaný. Mozek mu konečně naskočil a začal zpracovávat informace. To oznámení! Byli na oznámení, pak se střílelo. Museli ujet a měli nehodu. Vzpomínky k němu přicházely jen v útržcích. Když se znovu pohnul, slyšel, jak se z něho sypou střepy z čelního skla. Pak to uslyšel. Ten řev, před kterým se snažili ujet. Vzpomněl si na ty temné oči a hlavně na zuby.

„Tome, jsi v pohodě?“ s námahou se otočil na sedadlo řidiče.

Tomáš, jeho parťák, byl taky mimo. Zatřásl jím a Tomáš se naštěstí začal probírat. Řev, který se ozýval odněkud z pravé strany, zesílil a přibližoval se.

„Dělej, Tome, musíme vypadnout.“ Pokoušel se zápasit s bezpečnostním pásem, který se po nehodě samozřejmě zasekl. Nešlo jím hnout, tak nahmatal svůj nůž, který nosil na opasku, a začal jím pás přerézávat. Tomáš se zatím probral a byl stejně zmatený jako on.

„Tome, co se stalo?“ snažil se dozvědět a dál zápolil s pásem.

„Byla tam nějaká ženská. Vběhla mi přímo před auto. Strhnul jsem to stranou. Naštěstí jsem ji minul, ale už jsem nás nedokázal udržet na cestě.“

„Dělej, musíme pryč. Pořád to po nás jde,“ řekl, a protože se mu povedlo přerýznout svůj pás a konečně se osvobodit, přerézal pás i Tomášovi. Ve chvíli, kdy byly oba volní, se ozvala hrozná rána. Někdo narazil do dveří, u kterých

seděl, a sklo, jež bylo do té doby jen prasklé, se vysypalo. To něco se začalo drát dovnitř a ostrými pařáty mu trhalo uniformu.

„Ty parchante zsranej,“ ulevil si. A protože neměl jiný způsob, jak se toho zbavit, vrazil tomu svůj nůž do oka. Zařvalo to, a dokonce to odskočilo ode dveří. Měl tak šanci vystoupit, a co bylo lepší, dokázal vytáhnout i zbraň. Ta příšera, nebo co to bylo, pořád stála na nohou s nožem v oku. Pak to nůž uchopilo pravou rukou a i se zbytkem oční bulvy si ho to vytrhlo ven.

„To si děláš...“ nedořekl, protože v tu chvíli se to stvoření proti němu znovu rozběhlo. Vystřelil. Jednou, dvakrát, ale pořád se to k němu blížilo. Když zmáčkl spoušť potřetí, už nemířil na hrudník, ale trefil to do hlavy. Stvůra padla k zemi jako podřátá.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se ho Tomáš. „Petře, slyšíš mě? Ptám se, co budeme dělat teď?“

Petr chvíli nevěřícně zíral na zastřelenou příšeru u svých nohou. „Musíme zmizet z ulice,“ řekl po chvíli jakoby k sobě.

„Co říkáš?“

„Musíme se někde schovat. Počítám, že tohle už dál nepojede,“ konstatoval, když si prohlédl rozbité auto. „Někde se schováme, zavoláme dozorčímu nebo operačnímu a zkusíme zjistit, co se děje, protože tohle sakra není normální.“

Pak se rozhlédl a asi sto metrů od nich uviděl světla nákupního centra. Vzhledem k tomu, že obvodní oddělení bylo na opačném konci města, zdálo se to jako dobrá alternativa.

„Tohle by možná šlo,“ ukázal tím směrem.

„Tak jdeme,“ přikývl Tomáš a vyrazili.

Nebyli však jediní, kteří se pokoušeli schovat na stejném místě. Každého, kdo byl venku mezi těmi tvory, napadlo, že bude lepší se schovat do nějaké budovy, a nákupní centrum doslova zářilo do noci a lákalo lidi jako můry k plameni. Ze širokého okolí se tam sbíhali lidé a snažili se dostat dovnitř. Mnoho z nich pronásledovaly stvůry, jak se jim Petr rozhodl říkat, protože to nemohli být lidé. I za nimi se znovu ozval řev, při kterém Petrovi vstávaly vlasy hrůzou. Tahle noční můra ještě neměla skončit.

Doběhli ke vstupu a tam se zastavili. Drželi dveře a volali na přibíhající lidi. Ti, když viděli uniformované policisty, se stočili rovnou k nim. Stejným směrem se bohužel obrátily i stvůry. Za chvíli se tak znovu začaly ozývat výstřely. Petr i Tomáš vystříleli každý po jednom ze svých zásobníků, ale

zabralo to. Stvůry se až ke vstupním dveřím nepřiblížily, jen změnily směr a zmizely ve tmě.

Když kolem nich proběhl dovnitř poslední člověk a přede dveřmi nikdo nezůstal, přemýšleli, jak uzavřít vstupy. Nakonec jim nezbylo nic jiného než dveře zablokovat tím, co měli po ruce – různými reklamními cedulemi i zbožím, které se jim podařilo přinést z nejbližších obchodů.

„Myslíš, že to bude stačit?“ uvažoval Tomáš.

„Nemyslím si,“ zavrtěl hlavou Petr, „ale snad nám to poskytne čas, abychom se schovali.“

„Lidi, poslouchejte mě,“ obrátil se k těm, kteří dokázali doběhnout do nákupního centra. „Nevíme, co to je a ani co se tu děje. Máme teď jedinou šanci. Musíme se schovat a my se pokusíme přivolat posily. Schovejte se, kde to jenom půjde, a nevylézejte.“

Petr si představoval, že všichni ihned poslechnou jeho radu a půjdou se schovat, ale nikdo se ani nepohnul. Evidentně čekali víc, když ve chvíli, kdy byli vyděšení a báli se o život, narazili na policistu a předpokládali, že je ochrání. Petr se nadechl, aby je popohnal, ale už nestihl říct nic.

Za jeho zády se totiž ozvala děsivá rána a praskání skla. Když se otočil, viděl, že stvůry se přes prosklené dveře a výlohy pokouší dostat dovnitř. V zadních částech nákupního centra se dokonce ozvalo tříštění skla. V tu chvíli vypukl zmatek nanovo. Lidé začali křičet a pobíhat všemi směry v zoufalé snaze se zachránit. Někteří asi přijali Petrovu radu, aby se co nejdříve schovali a byli zticha, ale bylo mnoho takových, kteří s křikem utíkali nějakým směrem zcela bez rozmyslu.

Rozběhli se i Petr s Tomášem a Petr rychle přemýšlel, kde by bylo nejlepší se schovat. To už se tříštění skel ozývalo ze všech stran. Znovu se rozezněl řev nestvůr a vyděšený křik lidí. Stvůry se mísily s lidmi a vybíraly si své oběti. Srážely je k zemi a tam je trhaly drápy a zuby. Když to Tomáš viděl, pokusil se pomoci ženě, kterou strhla jedna ze stvůr kousek od nich. Doběhl k ní a se strašlivým náprahem ji vši silou kopl do hlavy. Pravděpodobně to byla nej přirozenější reakce, která mu v mysli naskočila. Nebylo se čemu divit, byl to skvělý hráč druholigového fotbalu. A tahle penalta, provedená těžkou služební botou, by člověka dokázala zabít. To, proti čemu stál, však nebyl člověk. Stvůra zařvala, postavila se a rozběhla se na Tomáše. Ten se s křikem obrátil na útěk. Naštěstí i v tom zmatku dokázal nabrat správný směr

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Noční dravci.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.